

Kanovereniging Uitgeest.

Opgericht: 9 maart 1989
Meldijk 23,
Postbus 105, 1910 AC Uitgeest

Rabobank Uitgeest:
36.34.69.575

www.kanovereniging-uitgeest.nl
inf@kanovereniging-uitgeest.nl

**Jaargang 19 nummer 4
december 2008**

Verschijnt vier keer per jaar

Sluiting kopij: 6 maart 2009.

Wat is het leuk om het clubkrantje te maken als er veel kopij is.

Genoeg om er een dubbeldikkeindejaarclubkrant van te maken. Veel leesplezier tijdens de prettige feestdagen.

De begeleidende tekst bij de kopij is vaak al leuk genoeg en wekt je interesse op....

**die zee is een en al ervaring, heb ik gewoon geen woorden voor. Altijd anders, altijd mooi, vaak heftig. Meer woorden heb ik niet.*

** Ik heb een klein stukje geschreven. De inhoud spreekt voor zich. Het is natuurlijk reclame.*

**een stukje n.a.v. een krantenbericht in een Ierse krant. Een eng verhaal, waar we iets van kunnen leren, misschien....*

**Ik weet niet wie het is en of hij lid in van de club, misschien kennen jullie hem en de foto's bezorgen?*

Nieuwsgierig? Sla snel om.

Kasper

Bestuur:

voorzitter: Wieger Tomassen

secretaris: Jos Schimmelpenninck.

penningmeester: Maarten van Haaften

activiteiten:Annet Duin

loodsbeheer:
Jos Dekker

Redactie:

Kasper Scholte Albers
Mail: redactie@kanovereniging-uitgeest.nl

Commissies:

Vaarcommissie:

Eric v.d. Wal
Dick Mulder
Peter v.d.Gracht
Henk Hoogerwerf
Rob Goezinne
Lies Venhuizen

Website:

Chris Groot
René van de Zwan
Kasper Scholte Albers
webmaster@kanovereniging-uitgeest.nl

Kantine:

Leo Konijn
Cor Mienis

Botenhuis:

Peter v.d.Gracht

Van de voorzitter

We zitten in zwaar weer.

Hypotheekcrisis; recessie; krimp; stagnatie; bedreigde spaartegoeden.

Erg materialistisch allemaal; geld maakt egoïstisch en asociaal.

Mijn gedachten worden hebberig en verongelijkt.

Gelukkig heb ik nog de KVVU als tegenwicht.

Kano's zijn een goede, waardeverste belegging. Dus kocht ik er een paar.

Maar veel belangrijker nog (ja nu komt de preek):

Het kajakken is een route, weg van het materiele. Naar het meditatieve. Op het water is het geen kunst om in het hier en nu te zijn. In de branding zie je alleen nog die golf. En verdraaid, er zijn nog leuke mensen waar je het mee kan doen ook

-dit wordt een soft en zweverig stukje-

Ik moet denken aan een tekst die ik pas weer tegenkwam.

Die wil ik jullie niet onthouden; met deze tekst hoef je niet eens meer het water op om in hogere sferen te komen.

Stilte meditatie

Wees kalm temidden van het lawaai en de haast, en bedenk welk een vrede er in stilte kan heersen. Sta op goede voet met alle mensen zonder jezelf geweld aan te doen. Zeg je waarheid rustig en duidelijk en luister naar anderen. Ook zij vertellen hun verhaal. Mijd luidruchtige en agressieve mensen; zij belasten de geest. Wanneer je je met anderen vergelijkt zou je ijdel en verbitterd kunnen worden, want er zullen altijd grotere en kleinere mensen zijn dan jezelf. Geniet zowel van wat je hebt bereikt als van je plannen. Blijf belangstelling houden voor je eigen werk hoe nederig dat ook moge zijn; het is een werkelijk bezit in het veranderlijke fortuin van de tijd. Betrach voorzichtigheid bij het zaken doen, want de wereld is vol bedrog. Maar laat dit je niet verblinden voor de bestaande deugd; vele mensen streven hoge idealen na en overal is het leven vol heldendom. Wees jezelf. Veins vooral geen genegenheid maar wees evenmin cynisch over de liefde want bij alle dorheid en ontevredenheid is zij eeuwig als het gras. Volg de loop der jaren met gratie; verlang niet naar een tijd die

achter je ligt. Kweek geestkracht aan om bij onverwachte tegenslag beschermd te zijn. Maar verdriet jezelf niet met spookbeelden. Vele angsten worden uit vermoeidheid en uit eenzaamheid geboren. Leg jezelf een gezonde discipline op maar wees daarbij lief voor jezelf. Je bent een kind van het heelal, niet minder dan de bomen en de sterren; je hebt het recht om hier te zijn. En ook al is het wel of niet duidelijk, toch ontvouwt het heelal zich zoals het zich ontvouwt en zo is het goed. Heb daarom vrede met God, hoe je ook denkt dat Hij moge zijn. En wat je werk en aspiraties ook mogen zijn; houd vrede met je ziel in de lawaaierige verwarring van het leven. Met al zijn klatergoud, somberheid en vervlogen dromen is dit toch nog steeds een machtige wereld. Wees voorzichtig. Streef naar geluk.

Tekst gevonden in de St. Pauluskerk in Baltimore 1692

Blijf in balans!

Wieger Tomassen

Bestuursverloop

Komende ALV is een bestuurslid (Maarten van Haften: penningmeester) aftredend. Maarten stelt zich niet herkiesbaar. Ik wil derhalve hierbij een oproep doen aan mensen met interesse voor een bestuursfunctie om zich kandidaat te stellen. Dit kan bij het bestuur tot uiterlijk 10 dagen voor de Algemene Ledenvergadering.

Er is inmiddels 1 persoon (Lieven Bracke) die zich heeft gekandideerd.

Verder is vermeldenswaard dat binnen het bestuur wensen tot functiewisseling zijn geuit.

Jos Schimmelpenninck opteert voor penningmeester en Annet Meijer heeft interesse voor de secretarisfunctie.

Een en ander wordt vanzelfsprekend pas definitief met instemming van de ALV.

Wieger Tomassen, voorzitter.

**KANOVERENIGING UITGEEST
UITNODIGING ALGEMENE LEDENVERGADERING 2009**

Geacht lid van KVVU,

Hierbij wil het Bestuur van KVVU u uitnodigen voor de jaarlijkse algemene ledenvergadering te houden op:

Datum : woensdag 25 maart 2009

Tijdstip : 20.00 uur

Locatie : Dorpshuis de Zwaan te Uitgeest (Middelweg 5)

Agenda volgt in de KVVU-1 van maart 2009 en via de website.

Anglesey, van serieus tot ludiek.

We staan in een heilig, verstild landschap, aan het begin van het pad dat ons naar een kleine kiezelstenen baai aan de rotsachtige kust voert. Even wennend aan de plotse verandering. Een van de KVUers blijkt naar het ziekenhuis te moeten wegens een gister opgelopen verbranding, die zich nu erger laat aanzien, zijn maatje gaat mee. De overigen inspecteren kleding en boot en stappen zonder schade aan de boot te veroorzaken in. Zee, wind, rotsen nemen snel de individuen in zich op, met een prettige gangetje volgen we de grillige kust. Na een tijdloos tochtje doemen de wastobbe-golven van een tidal race op, eerst maar pauzeren. Tot onze verrassing zit maatje daar en kan ons bijpraten over de brandwonden van zijn vriend. Na de pauze in de boten en er op af. Voor in de race in de golven schuiven, en dan een surf maken . Lastige materie. Voor de Noordzee surfers is dit lijden, om een surfje te kunnen maken moet je continu op topkracht blijven peddelen, met als hopelijk resultaat zo nu en dan een ritje. De wastobbe is een en al dynamiek, golven komen van meerdere kanten.

Onverwacht zakken aanstormende golven weg.

Als dat laatste je in een beginnende surf gebeurt, dan lijkt het alsof er een anker uitgegoot wordt, je zakt dan achterwaarts in de rem.

De stroming, daar, nog meer dan hier een grootheid om met respect en kunde mee om te gaan. Zorg dat je op de juiste tijd op de juiste route zit. De eerste dag dat we een tidal race bevoeren was de confrontatie met die enorme kracht overweldigend. Iets vermoedend, maar zonder heldere instructie over de wijze van insteken, schoven we de race in. Zonder dat je, je dit bewust bent neemt de stroom je meteen mee, op zich niets verkeerd, maar je ligt binnen twee minuten achterin de race, het is ook wennen aan de golven, dat zijn nog eens echte wilde rakkers. Het tegenstrijdige is, dat de stroom je meevoert, dus om op de staande golf te kunnen surfen moet je tegen de stroom in op de top van die golf zien te komen en er dan afvaren.

De beste surfgolven zitten ook nog eens vooraan in een race, daarvoor/na is het wateroppervlak rustig. De eerste keer dat je naar voren wilt varen om te surfen, komt de bewustwording van de stroomsnelheid. Een afstand van enige honderden meters overbruggen kost dan veel (heel veel) tijd en energie. In de tweede race op deze eerste confrontatiedag, waren de golven en de stroming zo'n beetje het maximum dat ik kon

peddelen, het beschreven keerwater was een snelstromende rivier tussen die zelfde race en de kust. Peddelend achter in de race kijkend naar de anderen voor je in die race, kwamen gedachten boven, wat te doen als ik omsla, waarheen word ik gevoerd, wie helpt wie, als mijn maatje omgaat. Elkaar in deze situatie nog zien over een afstand meer dan 100 meter na omslaan lijkt een utopie. De reddingsexercities die ik voor de inschrijving heb moeten uitvoeren op het Uitgeestermeer zijn ook achteraf bezien noodzakelijk.

Het gaat daar niet alleen om die golven, Varend langs de kust, sluip door kruip door tussen de rotsen. Geheimzinnige grotten invaren. Een tocht door een estuarium uitmondend in de zee staat op mijn netvlies gegrift, spelen in, door een brug

versterkt, getijdenstroom. Vogels, slikplaten, zandbanken en op de achtergrond de bergprofielen. Eenmaal uit het estuarium, varende langs de kust, wordt er een high tea uit de kajaks getoverd.

Belastend zijn de avondsessies. Tot de vaste rituelen behoort het contact met de lokale pub, dat is inspannend. De oorzaak van die inspanning is niet geheel duidelijk, maar een analyse achteraf leerde ons dat dit vooral kwam doordat de humor van de tafels kletterde, tegen de wanden weerkaatste en zich vervolgens in de hoofden en harten van de KVUers ontladde.

De invloed van de voorzitter is merkbaar. Homo Ludens, de spelende mens. Zien we op het Uitgeestermeer tegenwoordig mensen staan in hun kajak, in Anglesey ontwikkelden zich hele nieuwe speelse vormen, ik wil er twee toelichten.

Van verticaal -vrij- naar horizontaal -gefixeerd- Dit speelse geheel vraagt enige oplettendheid. We nemen hiervoor een houten kamptafel met een lengte van ongeveer 1 meter, aan beiden zijden zit daar een lange zit aan vast. We dekken nu de tafel met allerlei zaken om te nuttigen, aan beide zijden nemen nu twee mensen een zitplaats in, verticaal zittend dus. Welnu, zonder enig teken te geven staan twee personen aan 1 zijde op. Degene die, aan de andere zijde,

onoplettend door blijft zitten, wordt vervolgens van het ene op het andere moment achterover gekiept. Het spel is helemaal geslaagd als de achteroverliggende zelf niet meer uit het zitje kan komen, die persoon is dan horizontaal gefixeerd.. De kosten voor de verspilde etenswaren worden door de groep gedragen.

Het ander voorbeeld van de zich ontwikkelende speelsheid bij KVVU is Helmpje Tik:

Dit speelt zich bij voorkeur af in een tidal race. Hier zijn twee spelers. De een vaart niets vermoedend en zich concentrerend op harde stroming en woeste golven, de ander komt vanuit het niets, surft op een hoge golf en tikt met de bodem van de zeekajak op de helm van die nietsvermoedende. Op het moment dat de zeekajak de helm raakt roept de tikker –sorry- De getikte heeft nu het nakijken, als die nog goed kijken kan! Mij trekt dit spel niet zo.

Culinair, al de eerste avond werden we verrast doordat een in huisvlijt verzorgde Indische maaltijd uit twee koelboxen werd getoverd. Voor de ochtend erna was schraalhans keukenmeester. Er waren wat krentenbollen en een stuk kandijkoek, nou ja 't most maar. Die avond toen de groepsleden zich al in hun slaapzakken bevonden, nam ik nog even deel aan een bruiloft. De moeder van de bruid sprak toen de memorabele woorden, geen feest compleet zonder de niet verwachte gast. U eet morgen ontbijt met ons. Ik ben met een ploeg van 8 man, dan zijn zij ook onze gast! De volgende ochtend, bij de omfloerste al warme zon stonden de thee, krentenbollen en kandijkoek klaar, ontbijtjes afgezegd. Erg hè zo'n reis naar Anglesey.

Jan Zaal

De man uit Ennis.

Een waarschuwing voor ons allen.

Van een collega, die veel contacten in o.a. Ierland heeft , kreeg ik een krantenknipseltje uit een Ierse krant. Het ging over een goede vriend van haar, die in februari van dit jaar een kanotochtje ging maken in de prachtige Scariff Bay.....

Op zaterdag 16 februari realiseerde Gearóid Mannion zich dat hij zijn broer Tomás al een paar dagen niet gesproken had en hij kreeg steeds zijn antwoordapparaat als hij probeerde te bellen. Navraag bij andere familieleden en een paar vrienden in Ennis leerde hem dat niemand hem na dinsdag de 12^e nog had gezien of gesproken. Gearóid was nog niet direct ongerust, maar besloot naar het appartement van zijn broer te gaan.

Tomás bleek niet thuis.

De 45 jarige Tomás was vrijgezel en stond algemeen bekend als een vriendelijke vent, met een bijzonder sportieve instelling. In zijn jonge jaren was hij een succesvol atleet en later had hij zich ontpopt als een enthousiaste zeekajakker en had inmiddels vele roemruchte tochten op zijn naam staan. Gearóid belde aan bij

een buurman, van wie hij wist dat hij Tomás vrij goed kende, opperde dan ook dat Tomás wellicht aan het kanoën zou zijn. Samen liepen zij naar de loods van een bevriende aannemer, waar Tomás zijn kano's bewaarde. Maar omdat zij geen van beiden precies wisten hoeveel kano's hij in zijn bezit had, konden ze niet met zekerheid vaststellen of er één weg was. Hij wist niet precies waarom, maar nu werd Gearóid plotseling bang dat er misschien wel iets helemaal fout was. Hij besloot zijn zorg te delen met de dienstdoende agent op het politiebureau van Ennis. Deze besloot de kustwacht te waarschuwen en dezelfde dag nog werd er een zoekactie op touw gezet. Intussen had Gearóid zijn angstige vermoeden bevestigd door vast te stellen dat de dry-suit en het zwemvest van zijn broer nergens te vinden waren. Enkele vrienden van Tomás namen aan de zoekactie deel met enkele visboten. Vroeg in de middag van zaterdag, 16 februari, werd de kajak gevonden en even later ook het lichaam van Tomás. In een hospitaal werd door een arts vastgesteld dat het slachtoffer was

verdrongen en er werden geen andere mogelijke oorzaken aangetroffen. Men houdt het op een tragisch ongeluk. De belangstelling op de begrafenis was overweldigend, wat de nabestaanden tot troost was.....

Waarom plaats ik dit stukje in ons vrolijke krantje? Omdat het zo'n vreemd verhaal is: de man was een zeer ervaren kanoër, een door en door gezonde sportman. Zijn uitrusting was perfect in orde: zwemvest en droogpak had hij aan toen zijn lijk gevonden werd. Het weer was bestendig op die dag, waarschijnlijk woensdag, toen hij besloot om te gaan varen. Er stond een stevige bries, maar hij had voor heter vuren gestaan! Wat is er gebeurd? Is hij onwel geworden, omgeslagen en onderkoeld geraakt? Het water was zeer koud. Of heeft hij kramp gekregen en is hij daardoor in de problemen geraakt? We kunnen er alleen maar naar gissen.

Wat kunnen wij ervan leren?

Onderschat nooit de zee en de omstandigheden. Je bent als mens een uiterst kwetsbare gast in een potentieel gevaarlijke omgeving. En vooral, denk er nog eens goed over na, als je gewend bent om alleen het water op te gaan, of dat wel verantwoord is! O, en natuurlijk is het Uitgeestermeer minder bedreigend dan een Ierse baai, maar ook daar kunnen de omstandigheden bedreigend worden.

Henk Hoogerwerf

Smullen voor mensen op de zuidpier in IJmuiden, *een echte reddingsactie!*

Zaterdag 11 oktober, stralende oktober zon, de flinke wind uit het zuidwesten forceert witte schuimkoppen op de zuid gelegen betonblokken. De vloedstroom loopt vanuit het zuiden richting Noord. De mensen op de pier zien twee kajaks en een omgeslagen kajak met een kajakker die zich tot tweemaal toe probeert op te richten met een eskimorol, dat wilde niet lukken, helaas.

Wat zij niet konden zien. Ondergetekende met een opengeslagen spatzeil en golven die meters in hoogte varieerden had 1 gedachte. In de kajak blijven, dus ... even met peddel oprichten en rondkijken, wie ziet me en ja hoor Wieger reageert. Vervolgens ondersteboven hangen en wachten, na enige tijd zelfde trucje, ja hoor Wieger ploegt zich door het wilde water. Bij de vierde keer oprichten (ik ga nu gedetailleerd verslag doen) de kajak van Wieger is binnen peddel bereik, hoola peddel op voorzijde van zijn boot en dan naar elkaar toewerken, het tegendeel gebeurt. Opnieuw onder, opnieuw boven komen en de voorkant van Wiegers kajak vastpakken. Pak mijn peddel en trek je overeind (twee peddels lagen dwars op de voordekken) strak en duidelijk word ik geïnformeerd wat te doen. Geen paniek was zijn devies, heb ik geen last van Wieger. Vervolgens gezamenlijk mijn spatzeil dicht gemaakt, Wieger geeft mij zijn handpomp. Die pomp moet via mijn buikzijde langs het spatzeil de boot in, dus eerst sleeplijn afdoen, zwemvest aan de onderzijde open maken en daarna pomp erin. Pompen, mijn god wat gaat dat zwaar, te zwaar. Wat blijkt, de flanellen doek om water te dweilen wordt in de pomp gezogen. Spatzeil open doek eruit, spatzeil dicht en pompen. Onderwijl de afstand tot de pier in de gaten houden. Nadat er flink wat water uit is (zo'n vijfde) besluiten we om weg te varen van de pier. Als we ruimer van de pier weg zijn en inmiddels ook de kop van de pier benaderen, meldt Wieger zich. Jan, ik vaar je voorbij en kom tegengesteld terug. Dat gebeurt, Wieger roept Lies, legt tegengesteld langszij aan ,en zegt haar het derde deel van het vlot te vormen. Lies steeds cirkelend varend, doet dit beheerst. Ik pomp ondertussen door, maar dat is/wordt te zwaar. Inmiddels is mijn boot wel voor de helft leeg, maar met deze golven is dat nog steeds een lastige

lading. Lies en ik maken een vlot, de keuze en organisatie van deze aanpak is van Wieger. Hij haakt ons tweeën aan en gaat slepen. Ik had zelf de optie in gedachte om met de golven mee, halfvol, richting strand te varen en daar de boot te legen en dan opnieuw de oversteek te maken. Nee we doen het met een vlot zegt Wieger, ik ben daarmee akkoord. Achterop ligt in die tijd, een hele kleine trawler, met vissers in oliepakken achterop, sleeper? Nee we doen het zelf. Gekkenwerk, neem een sleep. Echter Wieger is niet te houden en ik zie er ook niet naar uit om door de mannen gesleept te worden (het slachtoffer). Of met Wieger mee, of ik kajak verder met water binnen boord naar de stille kant van de pier. Wieger sleept ons ruim om de kop van de pier, rond die kop gaat het stevig tekeer aan de kleuren van het water te zien. Ik pomp met tussenpozen, Lies houdt mijn boot vast en zegt dat ik verplicht ben om een stukje voor het clubblad te schrijven. Inmiddels komt vanaf het zuiden een Ferryboot aanzetten, niet recht voor de havenmond, nee evenwijdig aan de kust en die neemt de binnenbocht langs de zuidpier wel heel krap, wij lagen op dat moment in de beschutting van de noordzijde van de zuidpier en zagen het giga vaartuig voorbij snellen. Echter zonder noemenswaardige hekgolf.

Een helikopter van de politie zoekt over en keert terug, waarschijnlijk gebeld.

In de luwte van de pier (1 groot rustig keerwater) pomp ik de boot zoveel als mogelijk leeg, Lies geeft stabiliteit. Daarna goed opletten en als drie brave eendjes op rij, de havenmond oversteken. Ruim langs de kop van de Noordpier, op zee blijven en de hoofdstroom varen, terug waar we begonnen Wijk aan Zee.

In mijn artikel over Anglesey schreef ik: die reddingsoefeningen van de KVVU zijn heel leerzaam, met René besprak ik de noodzaak van een voetspomp

Die had ik graag in de kajak gehad in plaats van in mijn gedachten. Door **Jan Zaal**

En natuurlijk geeft René een antwoord in de volgende mail:

Hoi Jan,

Leuk van je te horen, afgelopen woensdag, dat de vereniging je nieuwe impulsen brengt. Ik denk dat dat o.a. een reden is waarom verenigingen bestaan: $1 + 1 = \text{meer dan } 2$.

Ten aanzien van de pomp heb ik, naar aanleiding van jouw vraag, nog eens nagedacht over argumenten voor een pomp aan boord:

Om op binnenwater te varen is een pomp natuurlijk niet belangrijk ; er vanuit gaande dat je dan makkelijk aan land kunt komen als je omslaat.

Voor gebruik op zee vind ik een pomp één van de meest belangrijke uitrustingsstukken voor die gelegenheden waarbij je kunt omslaan. Zelfs al kan je zo goed eskimoteren dat je denkt dat het nooit zal mislukken, kan de pomp toch ooit als een vangnet dienen. (Zwak, ziek, misselijk, een tik gehad, aanvaring met een kajak of een drijvende zware balk, enz., enz., en daardoor toch maar uit de boot gekropen.)

Natuurlijk is het zo dat je wel op steun van je vaarmaten moet kunnen rekenen als je bent omgeslagen en de eskimorol niet is gelukt waarna ze je met een X-redding weer in je kajak kunnen helpen.

Maar er zijn omstandigheden denkbaar waarin je jezelf moet kunnen redden (bijvoorbeeld met een re-entry) en dan heb je een pomp nodig om niet in een plas water te moeten varen: dat is koud en minder stabiel. Tijdens mijn redding met Willem Molengraaf heb ik ook heel hard een pomp nodig gehad (die ik niet had in de testkajak) omdat ik was omgeslagen tijdens het redden en wel weer met re-entry was ingestapt, maar daarna nog een hele tijd in koud water heb moeten zitten waardoor ik het op den duur toch wel erg (te) koud had gekregen. Het hele verhaal kan je lezen op:

<http://www.zeekajak.info/theorie/redding/redding.html>

Nu klinkt bovenstaande misschien tamelijk extreem, maar er zijn ook praktischer omstandigheden waarin een voerpomp handig is als je wel reddende vaarmaten bij je hebt:

1) namenlijk als je omslaat in koud water en je weer zo snel mogelijk in je kajak wilt zitten. De redder hoost je kajak dan niet leeg maar assisteert je alleen tijdens het instappen in een volle kajak. Daarna kan je op je gemak de kajak leegpompen terwijl je voor het grootste deel zelf niet meer onder water bent. Als je de re-entry&rol beheerst is dat natuurlijk nog sneller

2) als je omslaat in een golvende zee of in brekers. Dan is een X-redding niet (helemaal) verantwoord. Ik heb wel eens kajaks op het Bornrif in brekende golven over elkaar heen zien tuimelen omdat ze toch probeerden een X-redding uit te voeren. Zelf heb ik bij die gelegenheid de mensen alleen maar in hun volle kajak gezet en gezorgd dat ik voor de volgende breker al weer weg was van de geredde.

3) Als je wel vaarmaten bij je hebt kan het ook nog voorkomen, denk maar eens aan de golven van 2 meter die we bij de oversteek Huisduinen-Noorderhaaks hebben genomen, dat je omslaat en je buiten beeld van je vaarmaten bent. Misschien was je achtergebleven en missen je ze niet direct. Wachten tot ze je hebben gevonden kan lang duren bovendien kunnen daar schepen voorbij komen en als zwemmer ben je dan tamelijk hulpeloos. Een zelfredding met re-entry&roll lijkt me dan echt nodig. En het is in die golven dan wel handig als je de kajak kunt leegpompen.

Je hoort wel eens het argument dat een pomp alleen nodig is om te oefenen en je de pomp nooit in het echt gebruikt.

Misschien is dat wel waar, maar je weet nooit of die ene keer dat je de pomp wel hard nodig hebt voor je veiligheid, je een keer zal overkomen.

Ik heb een keer een artikel gelezen dat ging over een ervaren vaarder die wel eens pochte in geen 20 jaar te zijn omgeslagen. Ik geloof dat deze persoon daarom ook niet oefende in reddingen, gewoon omdat hij vertrouwde op zijn ervaring.

De schrijver van het artikel vond dat wel knap, maar boog dat om in de stelling dat als deze persoon eens een keer wel in de problemen zou komen ('k herinner me niet of beschreven was dat dit ook gebeurd was) hij niet de "blindelingse" routine van een (zelf)redding zou kunnen uitvoeren. Waarschijnlijk zou alles langzaam en onhandig gaan. Gezien zijn ervaring gaat er pas wat mis als de omstandigheden echt grimmig zijn. En of hij het dan redt met een zelfredding zonder routine blijft de vraag.

Nou Jan het is een heel betoog voor de pomp geworden.

Misschien wel vermakelijk om te lezen.

Groeten,

René

VAARKALENDER 2009 tot JUNI

Zondag 25 Jan

Snerttocht: Rondje door de Biesbosch vanuit het bezoekers centrum van de Biesbosch bij Werkendam. Onderweg een stop voor de overbekende erwtensoep.

Vertrek Uitgeest 08.30 (Chris de Ridder.)

Zaterdag 7 Feb.

Wormer- en Jisperveld: Via het Meer en NH kanaal naar het sluisje nabij Spijkerboor. Overdragen en verder door het veld naar Arend Bloem. Terug via Zaan en Markervaart.

10.00 uur vertrek vanaf Uitgeest. (Wieger)

Zondag 1 Mrt.

Tochtje Markermeer. Vanuit vluchthaven Marken (windmolens) naar Pampus en Muiden of naar Volendam.

09.00 uur vertrek Uitgeest. (Rob)

Zondag 22 Mrt.

Rondje Zutphen. Via de Berkel, IJssel en Twente kanaal. 17 km.

09.00 vertrek Uitgeest. (Lies)

Zondag 19 Apr.

Voorjaarstocht. Rondje Krommenie met aansluitend Open Watersport dag . (Erik)

9/10 Mei

Zeeland weekend. Varen op Grevelingen en Voordelta / Aardappelen bult.

Vertrek Vrijdag avond. Camping Ellemeet. (Rob- Wieger)

Vrijdag 2 Mei

Nachttocht Alkmaardermeer met koffie stop in De Woude.

Vertrek 23.00 uur. (Peter)

Zie blz 29 en 30 voor "het oefenen in het zwembad".

Bft 7+ op het Meer.

Afgelopen zomer, zondag 22 juni, leek een mooie dag voor een kort maar stevig tochtje.

's Middags om een uur of 4 moest ik weer thuis zijn, dus toen ik om ca 1 uur wat andere kajakkers vanaf de club uitzwaaide had ik nog alle tijd voor een rustig rondje starteiland. Ik begon dus maar met het wegwerken van nog een restje koffie, het doorbladeren van het laatste nummer van Ocean Paddler, en kwam dus maar langzaam op gang. Het waaide wel aardig, zuidwest, ik verheugde me op een beetje surfen richting Deilings, aan de andere kant van het meer.

Nou, dat klopte wel een beetje.

Tot het viaduct was het nog gewoon varen, maar eenmaal uit de beschutting van het viaduct en de bosjes van het Dorregeester recreatiegebied begon één van de leukste 10 (?) minuten uit mijn kajakcarrière.

Het waaide intussen niet meer aardig, de wind was in korte tijd aangewakkerd tot Bft 7, misschien toen al een Bft 7+, misschien wel Bft 8. In die omstandigheden zijn ook op ons eigen Meer de golven hoog genoeg om het erg spannend te maken.

Ik was blij dat ik mijn neopreen aan had, ik hield rekening met eventueel een zwempartij. Peddelen was niet meer nodig, steunen links en rechts was wel essentieel. Het was één lange surf tussen de schuimkopjes door, tot ik bedacht dat ik nog sociale verplichtingen had die middag. Ik was het Limmergat

voorbij, maar absoluut nog niet bij mijn doel, het starteiland.

Tien minuten, schat ik, voor dat stuk. Hoe lang doe je er dan over in die omstandigheden om weer terug te komen?

Eerst maar eens dwars op de golven varend naar de kant, om daarna de beschutting van de rietkraag te gebruiken om terug te komen. Dat lukte, tot ik weer bij het Limmergat kwam ging dat goed. Maar dat Limmergat oversteken.... Ooeefff.....

Wat een klus. Dan weer een stukje beschutting van het riet, tot het Uitgeestermeer, waar de wind me vol op de kop te pakken had.

Het bleef heel lang karaktervormend varen.

Consequent doorpeddelen, ook als je petje van je kop waait en daarna aan een touwtje bungelend rond je nek fladdert. Het petje weer opzettend betekent meteen weer een paar meter terug geblazen worden. Geen tijd om eventueel gekriebel aan je neus te behandelen, de peddel moest echt met twee handen vastgehouden worden.

Pas het laatste stuk kwam er weer enige vaart in, toen er weer wat beschutting van de zuidwestkant was.

Wat een geluk dat een sterk verhaal ook nog geïllustreerd kan worden.

Peter Krol stond dat laatste stuk op de kant, verbaasde zich over deze kajaker.

Met behulp van zijn foto's kan ik een schatting maken van mijn snelheid. Die was toen al opgelopen tot ca 3 meter in 4 seconde, tussen de 2½ en 3 km/uur, 1½ knoop.

Die sociale verplichtingen?

Ik denk dat ik zo'n 1½ à 2 uur onderweg ben geweest voor dat kleine stukkie.

Leuk was het wel! zo'n avontuur op ons eigen water.

Dick

MET DE BILLEN BLOOT

Tja, je moet toch een pakkende titel verzinnen wil iemand je stukje nog lezen dacht ik zo. Maar wíl ik dat eigenlijk wel? Want zo trots ben ik niet op mijn prestatie. Het was Wieger die zei tegen me toen ik afgezet werd op het IJmuiderstrand "Het is wel duidelijk wie dit keer het stukje gaat schrijven!". Al nieuwsgierig geworden?

Het voorstel kwam van mijzelf toen ik op woensdagavond voorstelde om in het weekend weer eens op zee te varen. Van varen is voor mij dit seizoen niet zoveel gekomen, maar het zilt blijft toch altijd trekken en juist dat weekend leek het mooi weer te worden en zag ik kans tijd vrij te maken. Het plan was om van Wijk aan Zee naar Zandvoort te varen en terug natuurlijk.

Doel

Achteraf kijk je natuurlijk een zeehond naar zijn staart, maar feit was dat ik door verschillende oorzaken niet lekker in mijn boot zat; ik was vermoeid, had lang niet op zee gevaren, had mijn vaardigheden dus niet op pijl gehouden. Mijn boot zat niet goed pas. En als dat eenmaal vat op je krijgt, kan zo'n tochtje heel anders lopen dan je eerst denkt. In de branding bij Wijk aan Zee was ik mijn pet al kwijt geraakt; handig zo'n touwtje (die zat er dus niet aan). Twee weken eerder had ik nog een heerlijk tochtje gevaren met volgeladen boot, die dan veel stabielier op het water ligt. Maar nu leek mijn boot wel te dansen op de golven en er met mij vandoor te gaan. Ik had weinig controle, maar probeerde mijn aandacht te richten op een doel. In het eerste deel van de tocht was dat de punt van de Noordpier. Het duurde vanwege de scheepvaart even voordat we over konden steken. Net voorbij de Zuidpier stond een rare stroming. De golven kaatsen daar ook terug op de pier, waardoor je onstuimig water kreeg. Het lukte mij toen al minder goed mijn aandacht te richten op een doel. Kortom; ik zat helemaal niet goed in mijn boot en kort daarna deelde ik al aan Wieger mee: "Als wij in Zandvoort zijn, ga ik niet meer mee terug!"

Koppie onder

Wieger stelde voor om de tocht in te korten en bij Parnassia te pauzeren. Het leek mij een goed idee. We zouden dan ook wat meer tijd hebben om te rusten en van het zonnetje te genieten.

Ondanks alles probeerde ik mezelf toch voor te houden dat het een heerlijk zeetje was en dat was het ook. Bij Parnassia schoot ik nog als een raket door de branding en wist ik te voorkomen dat ik koppie onder ging door een mooie hoge steun. Dat ging dus nog wél.

Na deze heerlijke pauze zag ik het eigenlijk wel weer zitten. Vol goede moed ben ik weer ingestapt en wat me in al die jaren nog niet eerder gebeurd is, gebeurde nu wel; na ongeveer 500 meter varen ging ik koppie onder. Twee pogingen te eskimoteren lukten niet. Onderwijl dacht Wieger nog "Waarom gaat Annet nu hier oefenen?" terwijl hij zijn vislijntje uitgooide, maar al wat hij kon opvissen was mij. Tja, en dan is het gebeurt met de goede moed. Ik zag het absoluut niet zitten weer door het onstuimige water bij de pier te moeten. "Zet mij maar ergens op het strand!" In zo'n geval is het toch wel heerlijk dat niemand over zo'n uitlating in discussie gaat. Je bijvoorbeeld probeert over te halen om het toch te proberen of de verbazing laat zien dat uitgerekend jij het voor gezien houdt. Er werd natuurlijk wel uitgekeken naar een plek waar ik ook weer een beetje handig kon worden opgehaald met de auto en dat werd uiteindelijk het IJmuiderstrand, vlak voor de Zuidpier.

Spijkerbroek

Ik was opgelucht voet aan wal te zetten. Wieger leende mij zijn kleren en Jan leende mij zijn geld en een appel. Tja, en hoe de rest van de tocht verlopen is moet een ander dan maar vertellen, want volgens mij is de uitspraak over stukje schrijven in het vervolg van de tocht nog een keer gedaan. Ik heb in elk geval heerlijk in het zonnetje op een terrasje gezeten. Het appeltje opgegeten (hij was heerlijk, Jan!) en een wijntje gedronken. Aanspraak wil ook altijd wel lukken en zo heb ik in alle rust de rest van de middag genietend en wachtend doorgebracht. Ook heb ik me inwendig nog erg vermaakt met de gedachte of Wieger wel in mijn kleren zou passen en hoe hij er uit zou zien in mijn spijkerbroek met wijde pijpen. Toen Wieger en Lies mij op kwamen pikken werd het me duidelijk dat de rest van de tocht ook niet zonder nat pak was verlopen. Ik was al blij met mijn beslissing, maar toen nog meer. Behalve dat ik mezelf in de weg had gezeten, had ik misschien ook de anderen nog in gevaar gebracht.

Ik ben in elk geval met de billen bloot gegaan; niet goed uitgerust, spullen niet in orde, niet genoeg gevaren, andere vaardigheden onvoldoende bij gehouden. Ik weet wat me te doen staat.

Tot op zee!!

Annet

Grachtentocht

- Lengte 19 km
- Onder bezielende leiding van Gilbert
- Zondag 26 oktober 2008 van 9.30 tot 17.00

We gingen op weg naar Amsterdam met 4 auto's beladen met 8 kano's. Een slechtere dag kon je niet hebben, veel wind met gelukkig maar een regenbuitje. Het jammere was dat dit regenbuitje wel 6 uur duurde! Maar het is altijd zo dat het meeste er naast valt.

Aangekomen bij de Roeivereniging aan de Amstel werden we verwelkomd met koffie en appelgebak. Onze "kano herder" Gilbert gaf tekst en uitleg over hoe de dag zou verlopen. Ik

moet zeggen dat Gilbert heel veel te vertellen had over de waterhuishouding én kennis heeft van gebouwen en woonboten. Ik denk dat als Gilbert van baan zou willen veranderen, hij als reisleader op een rondvaartboot geen slecht figuur zal slaan.

Na 11 uur varen uit de kano gestapt; nou ja, door de hoge walle kant er uitgetrokken. En naar binnen in een donker donkerbruin eetcafé in gepaste kleding (zwart rubber) aangeschoven voor de chocomel, pannenkoeken en soep.

Na drie kwartier weer in de kano gehesen en een beetje een Venetië- gevoel gehad bij het Borneo eiland.

Het is een hele aparte ervaring om op deze manier de Amstel, de grachten, het IJ te bevaren.

Het is niet goed en volledig te beschrijven dus beleef het ook zelf en schrijf je in voor 2009!

Verder is het zo dat als je met dit "soort" mensen (Rob, Peter, Henk, Annet, Lies, Dick, Hans en Gilbert) een dag mag optrekken dan heb je bij voorbaat een geslaagde dag!

Ton Glorie.

Voor alle foto's zie <http://picasaweb.google.nl/lies.venhuizen>.

Kopij 2009 inleveren voor:

6 maart, 29 mei, 11 september, 4 december

Kajakken in het donker.

Over varen in het donker is al veel geschreven. Met name op het voeren van licht op de kajak is al veel creativiteit losgelaten.

Zelf heb ik wel eens aan den lijve ondervonden dat een lampje geen overbodige luxe is: namelijk toen een onverlichte speedboot in het donker recht op mij afvoer. Ik had toen geen licht en het is wel goed afgelopen, maar sindsdien neem ik wel een lampje mee. Op zich is dat ook wettelijk verplicht. De wet schrijft voor dat je een lamp bij je moet hebben om te gebruiken op het moment dat je een aanvaring wilt voorkomen. Maar een vast en rondschijnend toplicht is natuurlijk veel mooier.

Elk lampje is beter dan niets, maar toch zijn niet alle lampjes evengoed zichtbaar.

Wat mij betreft kwam daar verandering in toen ik in de watersportzaak van Vrolijk in Scheveningen het perfecte toplicht vond. Het bevat 16 felle ledlampjes die naar alle

kanten schijnen. De onderkant is uitgevoerd met een sterke magneet waarmee je de lamp bovenop je pet of hoed kunt klikken.

Het ideale toplicht voor kajaks dus. Nu wil het geval dat er in Uitgeest ook een vestiging van diezelfde Vrolijk is gehuisvest.

Men heeft het lampje wel niet op voorraad, maar men kan het wel bestellen.

Als je het artikelnummer 56195 (Navilight 360 ; merk Plastimo) noemt, weet men precies wat je bedoelt.

De prijs; die is met 69 euro niet mis. Maar je weet wel zeker dat je goed zichtbaar bent. En dat is ook wat waard.

O ja, het lampje heeft ook nog een nadeel: je vaarmaatjes kijken liever niet in dat felle licht en zullen je vragen om of achteraan te gaan varen of het licht wat te dimmen (dat kan nl. ook).

René

In neopreen op het pluche.

Tsja, waar denkt een doorsnee Nederlander aan als je het over een kajaktocht in het stroomgebied van de Waal hebt. Niet aan neopreen en pluche. Waarom dan in deze aanhef?

Omdat dit een hoogst interessant fenomeen is, ik ben benieuwd of u die mening deelt.

Ter hoogte van Zaltbommel (u weet wel, die toren die dreef) in een uiterwaard, stapt de vaarploeg in de vaartuigen. Klei, regen, wilgenbossen, licht stromend, glashelder water, een beeld zoals Jan Van Goyen dat kan schilderen, is ons instap scenario.

Dan regent het al, met enige onderbrekingen zal het de gehele dag hard, harder en stevig regenen. Maakt niet uit we benne dur op gekleed, leve het neopreen!

We gaan de Waal op, de rivier is machtig, zij is majestueus breed, kommen en kleine uiterwaarden lijken al peddelend, tot de passage, een zijrivier, die zij niet zijn. Regen en heiige lucht verstillen en versluieren de wereld . We varen stroomafwaarts in dit avontuur. Vreemd, normaal , als ik stroomafwaarts vaar merk ik dat, nu vaar ik stroomafwaarts en ik merk er geen sikkepit van? Logisch we worden tegemoet getreden door een toornige wind. Inhalend en tegemoet komend, bevaren duwbakken, rijnamen en andere mooie schepen de Waal, die ineens Boven-Merwede gaat heten. (op de lagere school was dat tamelijk ingewikkeld) zij bespoedigen mijn tempo ook niet, sterker. Het is hard werken.

Even bevliegt mij de gedachte om mij te beklagen bij de initiatiefnemers, tot dat ik bedenk dat deze tocht gratis en voor niets geregeld is, toch jammer, valt er niets te klagen. Dan maar hard werken. Dan maar vereenzelvigen met de lichte keerwaters, de golven die me stelselmatig op zij zetten, het landschap en het ruige oer – Hollandse- weer.

Maar toch ..hij is ...heel bijzonder, imponerend ...die machtige Waal, komt ook nog eens het slot Loevesteijn inzicht. Ik herinner me; de Loire , de Rôhne en hoe ik daarvan genoot, maar dit, dit vandaag raakt me dieper, het zijn trage rivieren,

massa, massa, oneindig, het is modern engeschiedenis. Slot Loevesteijn, we stappen uit, pauze!

Ik leer! van en op deze club, deze keer heb ik me super voor bereid. Een thermoskan met heet water, espresso, cappuccino en twee soorten thee in het waterdichte valies van Bloem.

Helaas, deze keer geen nuttiging van eigen warme drankjes, we gaan pauzeren in het eeuwenoude Loevestijn, daar is een restaurant. Ik mok niet, de tocht is immers gratis.

Na een ploetertocht, door riet, gras en drassige biezenoevers, treden we door de poort van het slot Loevesteijn binnen, spontaan vliegen delen uit geschiedenislessen door mijn hoofd. We gaan het restaurant in, een moderne zelfbediening in een ouderwetse ruimte, ik ga zitten en reserveer enige houten stoelen aan eenvoudige houten tafels. Na enige tijd wenkt een van de kajakkers, verderop is meer ruimte. U weet ik klaag niet, de tocht is immers gratis. Het duurt even omdat ik mijn jas moet pakken, de groep is al op weg, waar zijn ze? Oh daarheen, ik zie de modderige prints op de mooie vloer. Twee ruimtes verder, sfeervol door de lage zoldering, antieke uitgestalde wapens, gepoetst glaswerk, flakkerende kaarsen. Daar zitten ze, ik sluit in mijn droge kleren aan en neem plaats op het mooie gecapitonneerde stoeltje. Na een gezellig koffie uurtje, vertrekken we, ik sta als laatste op en verbaas me hoe gemakkelijk het mooie velours op de stoeltjes zich door het neopreen in een ander vorm laat persen.

We vervolgen, we bekijken het haventje van Woudrichem en na de passage via een grote sluis, die ons echt ging schutten, komen we op de afgedamde Maas. Gelijkend de Waal, misschien nog breder, nog meer meanderend. Ik voel me

gelukkig dat ik deze tocht gemaakt heb, de lessen van school, de verhalen van een schipper die ik ken, gedichten, ik heb het ervaren, gevoeld, het was ... u begrijpt het.

Als ik thuis kom laat ik het, nog warme, water in de gootsteen lopen, ik raak ontstemd wat een verspilling. Ach niet zeuren, het was immers gratis, deze tocht in het land van Maas en Waal.

Jan Zaal

Zeehondenlogboek

Zaterdag 4 oktober.

Dierendag.

Geen zeehond gezien desondanks.

Stilte tussen de storm voorspelden de weervoorspellers. Een windje van 11 tot 16 knopen. Begin oktober. Wat stelt dat voor?

Ter plekke tellen we meer knopen. We schatten 20, 21. De schrale wind raast door het doorgaans beschutte plaatsje voor de loods. Niks nazomer.

We trekken de boten naar het strand. Goed weer om te kitesurfen. En 3 kanoërs die de zee opgaan. Meteen een eind de zee op. Voorbij de eerste branding die schuimvlokken over de voordekjes blaast. Voorbij de tweede branding. We mikken onze boten tussen de golven. Af en toe worden we achteruit gezet. Maar we gaan door, houden elkaar in de gaten en joelen wanneer we heelhuids door de schuimkoppen laveren. Naar de derde branding, een flink eind uit de kust. Golven van 4 of 5 meter hoog zuigen het zeewater op en donderen razend neer in de ontstane golfdalen. Opletten. De golven richten zich op en zuigen de bootjes naar zich toe.

Ondergetekende neemt zich voor zich niet te laten verrassen. En uit de buurt te blijven van de grote brekers. Maar de zee bepaalt de spelregels.

Voor mijn ogen richt een golf zich op. In een oogwenk is hij hoger dan ik kan bevaren. Het enige wat ik kan doen is er naar toe varen en hopen dat ik over de kam geraak voordat de golf breekt. Te laat. Het borrelt, het bruist. De nodige koelbloedigheid ontbreekt mij. Ik voel de druk op mijn peddel en denk: "ik heb geen adem genoeg". Ik trek het spatzeil los en ga uit de boot. Jan joelt vanwege het golfgeweld. Immer enthousiast. Anoushka is meegesleurd door dezelfde golf die mij omwierp maar hield zich staande.

De deining is geweldig. Ik lig in het water. Terugzwemmen kan, maar gaat een flinke tijd duren. Waarom geen redding geprobeerd? Met vereende krachten legen Jan en Anoushka mijn boot. Ik klim erin. Redding geslaagd. Triomf alom! Terug naar de kust om mijn boot verder te legen. Oplettend door de tweede branding. Het lijkt goed te gaan. Jan en Anoushka begeleiden mij. Met een gecontroleerde surf meen ik het gevaar onder controle te hebben en een geslaagde landing te kunnen maken. Eerste horde genomen. Maar dan laat ik me verrassen door de naweeën van een golf en sla om. Kalm blijven. Eskimoteren. Met een ruk kom ik overeind. Triomf! Maar de ruk was te hard. Ik sla door naar de andere kant en ga weer om. Mijn lucht is op, ik ben gedesoriënteerd. Ik stap weer uit en baal. Het laatste stuk zwem ik terug.

Voor de eerste keer sinds onze brandingavonturen blijken we weggezet te worden richting IJmuiden in plaats van naar Egmond. We legen onze boten en lopen terug richting de strandopgang van Castricum. De koude wind verstijft mijn

lippen. Praten wordt lastig. Gek. Vorig jaar tot in december doorgevaren zonder noemenswaardige last van de kou en nu: koud als permafrost.

Ik zwem nog een keer en beperk me dan tot de bruisende, kolkende muien voor de inmiddels opgeschoven tweede branding waar Jan zich met speels plezier keer op keer in stort. Zijn boot wordt naar de golven toegezogen en dan hard teruggeworpen. Jan eskimoteert, rolt, spat en bruist.

Anoushka weert zich kranig, stort zich, aangespoord door Jan, in de neerstortende golven. Op het door kou gebleekte gezicht en de zoutdoorlopen ogen straalt immer een glimlach.

Voor de branding ontstaat een weidse schuimende vlakte waar clapotisachtige golven ontstaan doordat terugstromend water op de aanrollende golven klapt. Wildwatervaren, daar lijkt het een beetje op. Ik ben traag, koud en niet in vorm. Het zinnetje "Schuim en as" schiet door mijn gedachten als ik de schuimende massa aanschouw en een paar krachteloze zonnestrallen die door de grijze wolken breken in dank aanvaard. Ik doe mijn badmuts onder mijn helm. Dat scheelt. Het ergste geraas wordt gefilterd, mijn hoofd is minder koud. Ik peddel wat heen en weer maar waag me niet meer in de voor mij te krachtige branding.

Na twee uur op het water keren we terug naar het betonnen loodsje. Mijn voeten zijn gevoelloos. Ik ben nog steeds verbaasd over de bijtende kou waar ik me niet goed op had voorbereid. Een investering in een winterbestendige anorak is nodig. En lang ondergoed. Ook in oktober.

Chris

Wetenswaardigheden voor zeekajackers

(ingezonden mededeling)

Een of twee maal per jaar geeft de Commissie Zeekajakvaren van de NKB het blad "Mededelingen Zeekajakvaren" uit. Hierin staat informatie van de commissie over de te varen tochten, zeekampen, opleidingen en diverse achtergronden en ontwikkelingen op zeekanogebied. Daarnaast is er ruimte om ervaringen en wetenswaardigheden uit te wisselen.

Als je je e-mail adres opgeeft tref je bovendien met enige regelmaat "Berichten aan Zeekajakvarenden" (BaZk) in je mailbox aan. Onder meer met het laatste nieuws en eventuele wijzigingen over zeetochten. Ook aanmeldingsformulieren voor de zeekampen heb je zo snel in je bezit.

Abonnee word je door € 10 over te maken op rekening 8406981 van NKB Commissie Zeekajakvaren te Nieuwegein onder vermelding "Abonnement + jaar", en je postadres en eventueel e-mail adres. De commissie stuurt een bevestiging. Abonnees krijgen korting op de kosten van deelname.

Voor zeekajackers die tochten buiten de vereniging willen varen of opleidingen doen, waarvoor deelname aan dergelijke tochten soms nodig kan zijn, is dit abonnement een handige aanvulling op de andere bladen van de kanobonden.

Gilbert

ZWEMBAD

Begin 2009 zal er weer gelegenheid zijn om gezamenlijk te oefenen in het zwembad of om instructie te krijgen over verschillende vaardigheden; steunen, redden, eskimoteren en wie weet een re-entry en roll! De laatste avond ben je in de gelegenheid om al het geleerde te oefenen in de golven, want dan zullen we gebruik maken van het golfslagbad.

Dit alles gebeurt op de donderdagen 29 januari, 12 en 26 februari, 12 maart en zaterdag 28 maart. Je kunt je inschrijven voor alle vijf de avonden voor 50 euro of per avond voor 12 euro. Inschrijving is mogelijk via de website, door even te

bellen naar Annet (06-13658102) of door je naam in te vullen op de lijst in de loods. Vermeld bij het aanmelden ook even of je in het bezit bent van een eigen boot die je mee wilt nemen en of je beschikt over vervoer.

We verzamelen om 19.45 uur op de Meldijk in verband met het gezamenlijk opbinden van de kajaks op de auto's. Van daaruit zullen we naar de Hoornse Vaart in Alkmaar rijden. Daar hebben we de beschikking over de helft van het 50 meter bad.

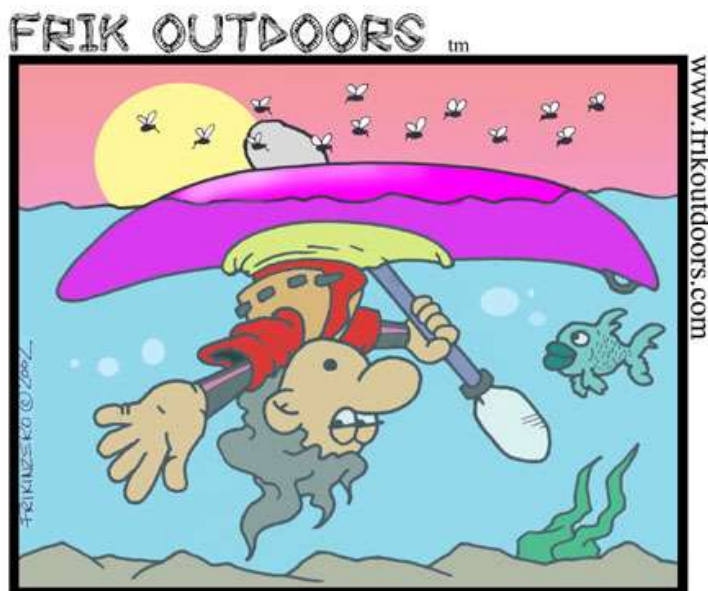
Het tijdstip van de training is 21.15 t/m 22.45 uur. (De laatste avond van 20.15 t/m 21.45 uur, verzamelen om 18.45 uur)

Na afloop worden de kajaks weer gezamenlijk naar de vereniging teruggebracht.

In overleg met het zwembad moeten de punten van de kajaks verpakt zijn, zodat deze geen beschadigingen aan het zwembad kunnen veroorzaken.

Ook moeten de kajaks vanzelfsprekend schoon zijn.

Schrijf je snel in, want vol=vol. Tot op het water!

**A YUKON PADDLER'S
ALTERNATIVE TO
BUG SPRAY**

Annet

Laatste, maar niet het allerlaatste **BRANDINGNIEUWS**.

Scherpe en minder scherpe foto's, maar ook die wazige geven wel aan hoe het was met ruige golven, het tumult rond redding, en die vijf stoere brandingvaarders eind november!

Dit was zeker niet de laatste keer dit jaar. Volgende keer minder bevroren en minder ontzag voor de golven, was het advies, schrijft Anoushka.

Dubbele redding..... Wie? Zijn dat Chris en Wieger?

als ik op die reuzegolven af kano, bevries ik soms even uit 'ontzag'. Het advies; gewoon doorpeddelen!!

*De
Kano-
vereniging*

*Vitgeest
wenst u*

*Prettige
Feestdagen en
een
Gelukkig
Nieuwjaar*

Gelukkig Nieuwjaar

Winterbijeenkomst-nieuwjaarsreceptie 21 januari 2009.

Locatie: Dorpshuis De Zwaan, Middelweg 5, Vitgeest.

Aanvang; 20.15 uur (zaal open 19.45).

Programma wordt later via de website aangekondigd.